

A SZERETET ISTENI DIMENZIÓI

1./ A szeretet az élet alapja.

A szeretet alaptulajdonsága az éltnek, az örök igazságnak, mely alapját képezi szellemi alkímiánk elméletének. A szeretet elemei az élet minden formájába öntve, a benne rejlő legmagasabb élettörvény erejével még a salakot is tiszta arannyá változtatják, amely megbecsülhetetlen és változhatatlan.

Isten, az ősélet, ki minden egyéni élet értékét a benne rejlő szeretet mértéke szerint szabja meg; Ő alkotta ezt az örök törvényt. A szeretet nagy hulláma, mely az örökkévalóból ered, az élet minden nyilvánulását kincsekkel árasztja el és az életnek az a nyilvánulása, amely az örök törvényeknek némelyikét már felfogta, mindazt, amit eddig kincsnek tartott, beledobja a visszafolyó hullámokba és szegényen, de örök értékű kincsekben gazdagon marad vissza abban a nagy csendességben, amelyben a szférák örökös dallama ébredezni kezd.

Ha az örök igazságot a hatalmas életfolyam egyik része a bűn és bukás által az anyagi világok mélységeibe kényszerítette, akkor alakja is átváltozik, hogy alkalmazkodván ahhoz, ismét táplálékot adjon a bukott életnek. És amint ez az élet újból kifejlődik és feltörekszik az örök világosság országába, meglátja azt, ami az elmúlt idők sötétségében el volt rejtve előle. A mulandó, az anyag, mely egykor bölcsőjének és sírjának látszott, aláhanyatlik a végtelennek, az örökkévalónak hatalmas folyamába és a szellem csodálkozva fogja fel a nagy igazságot, hogy bölcsője az örök világosság volt, hogy az a kő, mely sírját lezárta, csak annak a sok kapunak egyikét képezi, melyen át kell haladnia, mint több erőt és boldogságot szerezvén magának.

Nehéz álmok borították szárnyaikat az elmúlt időkben erre az életre, amíg a világos nappal számára még nem kezdődött meg; álmok, hogy az anyagi élet vezető erői az örök szeretet és igazságosság törvényes vezetésén kívül állanak. Ezek a sötét álmok az igazságvízióivá változnak át és kimondhatatlan boldogság örömjongásaival kapaszkodik ismét az élet az örök törvénybe, megismervén, hogy egyedül csak egy fenntartó, megérthetetlen és felfoghatatlan hatalom létezik, mely minden életet magában foglal és áthat: a szeretet, az isteni, az örök szeretet!

2. A szeretet, mint legfőbb cél.

Próbáld meg mindent s tartsd meg, ami legjobb: ez legyen jelszavad. Ha nem próbálsz meg mindent, nem nyerhetsz helyes ítéletet. El ne feledd azonban soha az ily ítéletalkotásnál, hogy a dolgot egész valód ítélőszéke elé kell állítanod, nem pedig annak csak egy része elé, amilyen p. o. az értelem. Ha a szellem elért bizonyos fokozatot, amelyen attribútumait, tulajdonságait, továbbá azokat az eszközöket, melyeknek segítségével ezek az anyagi világban megnyilvánulhatnak, egységesen fejlesztette ki, úgy hogy benne sem az értelem, sem az önzetlenség, a segedelemre való készség nincsenek túlsúlyban, akkor a megvizsgálendő dolgot igazi egyénisége mindkét fényforrásának sugárözönébe bele kell állítania s annak mindkét irányú megvilágításba helyesnek kell bizonyulnia. Ha ez a dolog – legyen bár a neve: teória, vallás, tan, kinyilatkoztatás – igazi égi kenyér; tápláld belőle azt az egységet, amit szellemnek nevezünk s akkor azt nem fogja egyedül az érzelem asszimilálni anélkül, hogy amellet a szellem "érzelmi élete" táplálék nélkül maradna. Érzelmi életnek nevezem, mert nyelvetekben hiányzik a megfelelőbb kifejezés, de hiányoznia is kell, miután fogalmaitok nem eléggé tisztultak ahhoz, hogy a szellemnek ezeket a legmagasztosabb attribútumait, amelyek abban a létformában, amit emberéletnek nevezünk, mint a ti legtisztább "érzéseitek" tükröződnek, tiszta megismerésképp vihessük bele öntudatotokba.

A szeretetnek és bölcsességnek azt a teljességét, amelyben azok ebben a fogalomban: Isten – egybefoglalják, természetesen fel nem foghatjátok. De vajon jobban meg fogjátok-e érteni az istenséget, ha ezeket az attribútumokat tagadjátok és az istenség egész létét azonosítjátok fényének egyetlen sugarával: a mindent átható erővel? Vajon nagyobb, megnyugtatóbb-e a panteizmus, mint a teizmus? Nemesebbé lesz-e azzal világotok, ha értelmeteket el akarjátok zárni az őséletnek meg nem értett, hatalmas sugari elől s csak egyetlen sugár előtt akarjátok megnyitni: a mindent átható, mindent fenntartó erő előtt?

Amint az embernek megvan a maga fejlődési fokozata, úgy megvan minden világnak: és minden világnak fejlődési fokozatától függ az az atmoszféra, amely körül veszi s ez határozza meg az e világban megnyilvánuló igazság fényének tisztaságát: színét. Szintelenül semmi fény sem érinthet egy anyagi világot. Amint azonban ez a világ fejlődik, megváltozik atmoszférája és a rajta áthatoló fénysugarak mindig

finomabb és finomabb anyagot találnak útjukban, úgy hogy a fénynek megnyilvánulásában módosulás áll elő. De mindezekben a színes sugarakban ugyanaz a fény volt és van jelen és a jövőben – amelynek befolyása már érezhető is földeteken – a hovatovább átszellemülő atmoszférán mind tisztábban fognak e fénysugarak áthaladni. Az a kinyilatkoztatás, amelyet Krisztus hozott nektek, világotok fejlődési fokozatához mértén tisztább fényt, világosabb színt hozott a földre, mint amilyen azon csak valaha is megnyilvánulhatott. Krisztus tanítása pedig ezekben a szavakban kulminál: "Az Isten szeretet, az Isten szellem: szeresd Istent mindenek felett és felebarátodat, mint tenmagadat. A törvények betöltése: a szeretet." Honnan van tehát, hogy sok ezrek közül alig volt egy is, aki Krisztus tanának szellemét megértette s aszerint élt volna? Mert isteni törvény értelmében az egyes szellem világának fejlődési fokozatát megelőzheti ugyan, azonban mögötte is maradhat, habár minden egyes szellem a legnagyobb mértékét kapja annak, amit asszimilálni képes.

Ha csak egyetlenegy ember volna is olyan a világon, aki a tiszta igazságot asszimilálni képes volna, akkor ez neki meg kellene, hogy nyilatkozzék, mert lényének vonzóereje hatalmasabb lenne, mint a körülötte levő összes repulzív erők; törvényvilág törvényvilág mellé sorakozik s csak rajtatok áll, hogy e világokon áthaladjatok. Ezért beszélek én nektek a ti szabad voltokról gyermekek és ha tagadjátok is azt, az mégis megvan; s habár ma az anyagi lét véges törvényei közepette állotok is, az képesít benneteket ezeken felülemelkedni, megismerni magasabb törvényvilágok működését és a magasabbrendűnek megismerése által ennek hatókörébe állva, felszárnyalnotok erőről erőre, boldogságról boldogságra. Nem akarjuk azonban az időt, amely nekünk becsesebb munkára adatott, oly fogalmak tisztázására fordítani, amelyeknek tisztázása a ti igazi fejlődéstekeket nem segíti elő, amíg az igazságot kereső emberek előtt kétséges lehet az, hogy a szeretet minden lét ősoka, a szeretet beteljesülése célja a teremtésnek és a szeretet kinyilatkoztatása – amennyire a mi lényünk azt visszatükröztetni képes – az út e cél beteljesülésére. A célt minden el fogja egykor érni, de minden más út kerülő út.

A szellem valódi lényének alapvonása – a szellemnek minden állapotában, legyen bár ennek, vagy egy fejlődöttebb világnak emberruhájában, vagy valamely szférában vagy szellemi síkon, ahol valami magasabbrendűt asszimilál vagy az asszimiláltat továbbadja – a szere-

tet kell, hogy legyen. Erős, Istenéhez hasonló szeretet, mert ez az egyedüli kulcs, amely előtte a "legbensőbbet" is megnyítja. Ez az a talaj és légkör, melyben a növény, a boldogság kicsírázhatik, növekedhetik és tökéletessé fejlődhetnek. Éljetek a szeretetnek, mint Krisztus élt és abban az arányban, amint a megismertet tovább adjátok, lesz a saját megismerésetek is szélesebbkörű s annak általatok való megnyilvánulása is mindig hatalmasabb, istenibb. S miután az emberek véleménykülönbségei – amelyek természetes következményei tökéletlenségüknek és szűklátókörű megismerésüknek – ellentmondásokra vezetnek: állítsátok minden szavakat, mielőtt kimondanátok, az isteni, türelmes szeretet fényözönébe s ha az abban meg nem állhat: hallgassátok el. Mert ha nem a szeretet szülte az ígét, akkor az csak árnyék, mely idő előtt a múltó idővel együtt elenyészik. Egyedül a szeretet megnyilvánulása örök, akár gondolatban, akár szóban vagy cselekedetben jelenik is meg: ez örök táplálék, örök világosság, örök erő!

Miként Krisztus letette az ő "legbensőbb fénykörében" (hiányoznak ennek teljes megértésére alkalmas fogalmaitok) folyó életét, hogy a ti fülledt, ködös világotoknak annyi igazságot nyilatkoztasson ki, amennyit csak asszimilálnotok lehetséges: úgy ti is legyetek készen ennek a szeretetnek visszatükröztetésében, amelynek legmagasabb teljessége minden lét ősokában: Istenben van, mindent letenni, ami a ti fejlődési fokotokat értéképp tünteti föl, mihelyt alkalom kínálkozik, – ha csak egyetlen testvéreteknek is, – aki még szegényebb, mint ti vagytok, azt nyújtanotok, amire képesek vagytok. Nem teóriát, mert az nem teszi őt gazdagabbá, hanem szeretetet és azokat az igazságrészecskéket, amelyeket ebbe a szeretetbe befoglalni képesek vagytok, mert csak ezúton gazdagíthatjátok a ti testvéreiteket.

A spiritualista hite szerint az élet, amely az őséletből, ennek akarati ténye folytán állott elő (ennek az akarati ténynek megértésére teljesen képtelenek vagytok) az ősélethez teljesen hasonló (Isten képmása) kellett, hogy legyen s egyszersmind csak olyan atmoszférában találhatta meg életfeltételét és táplálékát, amely az isteni atmoszférához hasonló volt. Ez az életjelleg feltételezte az őt környező atmoszférát; Istennek direkt kiáramlása sohasem találhatja meg fejlődésének feltételét és atmoszféráját a durva anyagban. Az az anyag, amely a ti mostani fejlődési fokozatoknak megfelel s amelyet ugyancsak fokozatok teremtet meg atmoszférátokul: aeonokkal és aeonokkal újabb alakulat, mint azok a nap- és fényatmoszférák, amelyek amaz istengyermekek

élet- és fejlődés föltételeit tartalmazták. Ily életről és ilyen "hajlékokról az Atyának házában" minden fogalmatoknak hiányoznia kell. Ezek a tények – nevezzük őket szellemeknek, mert ők szellemek voltak Isten szelleméből – egy törvényvilágban állottak, amely őket egyéniségük tökéletes kifejlődésére vezetni volt hivatva. Tiszták, nagyok, fenségesek voltak, de nem tökéletesek s ennél fogva megismerésük sem volt tökéletes. A Biblia elmondja nektek Lucifer bukását. Ily "bukás"-ról is szükségképp hiányoznia kell minden fogalmatoknak; de egyes tulajdonságaik fejlődésében beálló időleges szünet és a saját erejük és hatalmuk túlértékelésének lehetősége részint nagyságukban rejlett. Az érzésvilágban állottak és hatalmuk és nagyságuk, mely egyéniségük kereteit teljesen betöltötte, abszolútnak látszott előttük, pedig csak relatív volt. A világosság a világosságban: a szeretet, amely az Istennel való egyélevés vágyában összpontosul, volt az az erőáram, amelybe csak bele kellett volna helyezkedniök, hogy a célt elérjék, anélkül, hogy csak valaha is kényszerülve lettek volna rá, hogy az anyag sűrű fátyola szője őket körül. Oly kényszer azonban, amely őket ebben az áramban megtartsa, nem létezhetett, mert ha csak az elért tökéletesség nyújthat tökéletes szabadságot, akkor minden egyéniségnek ahhoz, hogy akaraterjét működésben tarthassa és kifejleszthesse, ha többé vagy kevésbé korlátozva is, de szabad akarattal kell bírnia. Ez istenfiak egy része (gyűjtőfogalmuk: Lucifer) az ő relatív erejével szembehelyezkedett az abszolút erőnek (a ti fogalmaitok szükségképp hiányoznak erről a folyamatról) s ez volt az első ok, hogy oly sűrű, durva anyag állhasson elő, amely ma mint egy sereg élőlény számára szükséges fejlődési elem létezik.

Nem direkt Istentől és nem mint egyedüli útja a fejlődésnek álltak elő ez illuzió-világok, hanem indirekt úton az istenfiak által, mint az ő "illuzióik"-nak kísérőjelenségei.

A bukás azután ismétlődhetett míg Luciferből Sátán lett, – míg az ellentétes munkából vagy teremtésből, saját hatalmuk túlértékeléséből, abból, hogy e hatalmat többre becsülték, mint a szeretet hatalmát, az az ellentétes ténykedés nem állott elő, amely az ellentétben való örömben gyökerezik. Ezáltal mind jobban-jobban megsűrűsödött az anyag s megszületett a szenvedés, amely csak az anyag iskolájában szerepelhet egyik tanítómesterül. De mindezek az áramlásokon és ellenáramlásokon keresztül mindenén áthat az isteni szeretet abszolút-örök hatalma, ereje és életárama, mindent összeköt az istenséggel,

megnyilvánulásában oly alakot véve föl, amely bármely világnak bármikori fejlődési fokozata számára a legjobban megérezhető és megérthető, tartalmazván a sátánnak alkalmas táplálékot is, amelynek asszimilálása folytán újból Luciferré kell lennie, mert az ő egyénisége is Istennek egy lehelete és vissza fog térni Hozzá, akiből származott.

De mindegy az emberek, akár ezt fogadjátok el, akár a monadokban való hitet, vagy Ádám teremtésének és az eredendő bűnnek hitét, csak abban tudátok mindnyájan egyesülni, hogy egy dologra van szükségünk: szeretetre! Ha mi szellemek és emberek (hiszen a mi legutolsó külső burkunk nem változtat a mi lényünkön semmit) mindnyájan úgy tudók érezni a szeretetet, amint azt a tökéletes istenfiak érzik az ő tiszta visszatükröztetésükben – természetesen a mi lényiségünk erejéhez, képességeihez és fejlődési fokozatához mérten – úgy ismerve föl ezt a szeretetet, mint legfőbb jót s egyedül ennek élve; ha ez lenne a rugója minden tettünknek s oka összes vágyainknak és törekvéseinknek: akkor visszahelyezkednénk abba az isteni fényfolyamba, amelynek elhagyása volt első "illúzió". S amily mértékben fejlesztjük e legfőbb jóval szemben asszimiláló képességünket, olyan mértékben hullanak le rólunk a fátylak: tekintetünket gátló és erőnkötő tulajdonságaink. Mert nem az anyag az, ami a szellemet látásától és erejétől megfosztja, hanem az ő fejlődési fokozata, amely megengedi, hogy az anyaggal összeforrjon.

Ameddig a szellemnek szüksége van az anyagra, ameddig fejlődésének föltételeit abban találja meg, addig hozzá is lesz kötve. Szabaddá csak annak megismerése árán lehet, hogy a szeretet a legistenibb dolog, hogy a szeretetet éreznie, a szeretetnek élnie kell! Ez feloldja az anyag hatalmát és az a szellem, aki az anyagot a szeretettől hajtva és kényszerítve veszi magára, az ezt mint munkaruhát tekinti, amely ennélfogva egyáltalán nem fogja zavarni az ő megismerését. Nem a véka alatt, hanem a gyertyatartón kell a ti világosságtoknak ragyognia! Az a szellem, aki anyagi, tehát egy látszatvilágban él, oly törvénynek van alárendelve, mely szerint azt, amit mint legmagasabbrendűt érez, látható alakban kell érvényesítenie; ez a szelleme a tevékeny szeretetről szóló tan betűjének.

Nem arra öltöttetek egyenruhát, hogy szellemeteket Krisztussal egyesítve ezáltal boldogságba merüljete, hanem hogy amitek van, továbbadjátok; erre a célra kaptátok a testet attól, aki ura minden kincseknek. Nem a véka alatti kicsiny tért(a ti saját éneteket) kell a fénynek bevi-

lágítania, de oly távolságot amilyenre csak annak sugarai elhatolni képesek, nem gátolva azon korlátoktól, amelyeket bár a legátszellemültebb önzés is vonhatnak eléje. Ne a ti érzelmi éleetek elmélyítése és gazdagítása legyen kizárólagos életcélotok. Kettős feladatának kell lennie emberruhában folyó éleeteknek, amelyek soha egy pillanatra se legyenek egymástól elválaszthatók, hogy t. i. a megmagasabbrendűt asszimiláljátok s egyszersmind ezt a tiszta megismerésnek és isteni szeretetnek lényetekből folyó áramlása által felebarátotok világába vitetni engedjétek.

Minél hatalmasabban tör elő lényetekből a fénynek ez a kiáramlása, annál nagyobb lesz hatáskörötök s annál boldogítóbb lesz annak hatása úgy rátok, mint felebarátokra nézve. Ez az, hogy: "szeresd felebarátodat, mint tenmagadat". Nem egyedül az arra való vágyat érezni, hogy lényetek asszimilálóképessége s az ebből folyó boldogságérzetetek fejlődjenek, de egyszersmind azt a vágyat is, hogy a már megszerzett és átérzett szellemi kincset testvéreitekkel megosszátok. Mert ameddig fejlődéstek feltételeit az időlegesben találjátok fel, bizonyos munkák bizonyos időhöz vannak kötve; a földi élet emberruhában nem az az idő, amely nektek kizárólag magasabbrendűek asszimilálására adatott volna.

Ameddig rátok nézve ma és holnap létezik, ne igyekezzetek a holnapnak állapotát belevonni a mába. Éljetek a ma munkájának s ha a holnapnak napja fölkél számotokra, az megvilágítja az új nap munkáját és örömét. Hadd világítson ma az az egyetlen világosság, amely valamennyiünk életét és létét beragyogja, amely áthatja a tegnapot, a mátt és holnapot, mert az minden létnek ősforrásából öröktől fogva árad: tiszta, színtelen világossága a szeretetnek!

(részlet „Emánuel szellem nyilatkozatai” c. műből)